

דף כב.

עין משפט א.

או"ח סימן תקיט סעיף ב

ב. כלים שעשויים חלקים וכן מנורה של חוליות ר מעמידין אותם ביו"ט ש, והוא שלא יתקע ת.

או"ח סימן שיר סעיף א

א. אין בנין וסתירה בכלים א, והיינו מה שאינו בנין גמור וסתירה גמורה אבל בנין וסתירה גמורה שייך אף בכלים, וע"כ חבית שאינה מחזקת ארבעים סאה ב שנשברה ודיבק שבריה בזפת יכול לשוברה בשבת ליקח מה שבתוכה דאין זה סתירה גמורה, אבל לא יכוין לעשות בה נקב יפה שיהיה לפתח דא"כ אסור מצד מתקן מנא.

א. ב. אם החבית שלמה אסור לשברה דהוי סתירה גמורה ג, אפי' בענין שאינו עושה כלי, ואפי' נקב בעלמא אסור לנקוב בה, וגם להרחיב

ר. וה"ה כוס של פרקים. מ"ב אות ח'.

ש. לפי שאין בנין בכלים. רמב"ם פ"ד הלכה י"ג.

ת. ומה שלא חששו שמא יתקע כמו בסעיף א' בפתח החנות, שם איירי בחזרתן של הדלתות אחרי שסיים גזרו דיש חשש שמא יתקע בציר מן הצד אבל כאן הכוס או השולחן של פרקים הרכבתו עצמה משום שמחת יו"ט ולא חששו וע"כ התירו ובלבד שלא יתקע, כ"כ בביאורי הגר"א. וכה"ח אות י"ד. ומעמידים אותם ביו"ט אפי' נתפרקו מערב יו"ט. מ"ב אות יו"ד. והוא שזה יהיה לצורך אותו היום.

ו. ואם תקע אותם הוי כעושה כלי. ט"ז. וביו"ט לא גזרו כמו בשבת משום דאין בנין וסתירה בכלים אלא מדרבנן, משום שמחת יו"ט הקלו. מ"א ס"ק ד'.

א. שבת קכ"ב וכרבא.

ב. זו תוספת מדברי הרמ"א דמחמיר ובעינן תרתי לטיבותא אך דעת השו"ע אפי' במחזקת מ' סאה אם דיבק שבריה אין בזה סתירה. כה"ח אות ב'. ולדעת הרמ"א אם מחזקת מ' סאה אפי' דיבק שבריה בזפת אסור לשברה משום סותר אהל.

ג. ועיין בכה"ח אות ה' דדעת הרמב"ם ועוד להתיר ובלבד שלא יעשה אותה עי"ז כלי דאז הו"ל מכה בפטיש.

נקב שבה אסור ^ז.

הגה: **ובלבד שיתכוין להרחיב הנקב ^ה.**

א. ג. היה סכין תקוע מע"ש בחבית מותר להוציאו ^ו ולהכניסו שאינו מתכוין להוסיף.

הגה: **ודוקא שהוציאו פעם אחת מבעוד יום, אבל בלי זה הוה ליה פסיק רישיה שעושה פתח ונקב לחבית.**

עין משפט ב. או"ח סימן רפה פעיף א

א. אין נותנים כלי מלא שמן מנוקב על פי הנר כדי שיהיה נוטף בתוכו, גזירה שמא יבא להסתפק בו ויתחייב משום מכבה ^ז, אבל אם חברו בסיד או כדומה שהוא כלי אחד מותר דפורש ממנו משום איסור שבת.

ד. **ו** העושה חור בכותל כדי לשים שם יתד לתלות בו, בעשיית החור כבר חייב משום בונה, מגמ' שבת ק"ג ע"א ורש"י שם, כה"ח אות י"ב.

ה. **ו** זה לדעת השו"ע אבל לדעת הרמ"א עצמו אפי' אינו מתכוין אסור משום פסיק רישיה כמבואר ברמ"א אח"כ בסכין שהיה תקוע מע"ש בחבית, כה"ח אות י"ג.

ו. **ו** לדעת מר"ן השו"ע מותר אפי' היה תקוע בחוזק ולא הוציאו משם אפי' פעם אחת מבעוד יום ג"כ מותר הגם שזה פסיק רישיה כיון שעיקר איסורו מדרבנן ואינו מתכוין, אבל אם תקוע בדבר שמחובר לקרקע שיש בזה איסור תורה מודה מר"ן השו"ע דאסור להוציאו בשבת אם לא שהוציא אותו כבר פעם אחת לפני שבת. ועיין בכה"ח אות י"ד.

ו ולענין דינא בפסיק רישיה דניחא ליה באיסור דרבנן ואינו מתכוין דעת המ"א בס"ק ה' לאסור כדברי הרמ"א וכך היא דעת הא"ר והגר"א והגאון רע"א, ומ"מ במקום צורך אין לחוש להחמיר, ובפרט במקום שגם מקלקל, כה"ח אות י"ד, ועיין ביביע אומר ח"ד סי' ל"ד.

ז. **ז** שבת כ"ח וכת"ק. וכיון שהשמן הוקצה לנר אם יסתפק ממנו חייב משום מכבה, אבל כשחברו לכלי אחד אין לחוש דמשום איסור שבת בודל ממנו, רש"י וב"י.

ומש"כ שיתחייב משום מכבה היינו להרמב"ם שפסק כר"י דאמר מלאכה שא"צ לגופה חייב עליה, ומ"מ אף לר"ש אסור, מ"א ס"ק א'.

ולכאור' מדוע לא הוי גרמא ולא יתחייב, ואולי כיון שאין דבר מפסיק לא הוי גרמא וכמו בכדים עם מים בסימן של"ד ששם הכד מפסיק על כן נחשב לגרמא.

ו ואסור לחתוך מן הנר בשעה שהוא דולק, ב"ח בשם האו"ז, וכן אסור לקחת חתיכות חלב הנמצאים בנר הדולק אפי' הרחוקות מן הפתילה. כה"ח אות ג'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.

או"ח סימן תקיד סעיף ב

ג. להטות הנר כדי להרחיק השמן מן הפתילה נחשב לכיבוי ח ואסור. ה"ה שאסור לקחת פתילה מנר הדלוק אפי' כדי ליתנה בנר אחר ט, שהרי כשמוציאה מיד הוא מכבה אותה.

הגה: מותר להוסיף פתילות לנר הדולק ועי"ז יתכבה במהרה י.

ח. נלמד ממ"ש בגמ' ביצה כ"ב ע"ב הנותן שמן בנר בשבת חייב משום מבעיר והמסתפק ממנו חייב משום מכבה. וכתבו בתוס' אינו ר"ל מפני שממהר הכיבוי דלא הוי אלא גרם כיבוי וגרם כיבוי ביו"ט מותר, אלא היינו טעמא הואיל ובאותה שעה שמסתפק ממנה מכבה קצת ומחליש אורו שלא יכול להאיר כל כך כשיש מעט שמן ע"כ הוי כיבוי. אבל הרא"ש כתב הטעם משום דממהר כיבוי וגרם כיבוי אסור לדעתו גם ביו"ט, ועין בכה"ח אות ל"ד, אופן המותר גם לדעת הרא"ש.

אם מטה הנר כדי להרחיק השמן כדי שיאכל לאחוז בפתילה ולהוציאה קצת ממה שהיתה תחילה חוץ לשמן כדי שתדלק יפה יותר ואח"כ מחזיר ומטה השמן אליה בכה"ג מותר. ט"ז ס"ק ד'.

ו. מותר ללכת ונר של שמן בידו דולק, אע"פ שעיי"ז מנענע ואולי נמשכת השמן מהפתילה, כיון דלא הוי פסיק רישיה. אבל אם מטה הנר כדי שתתרחק השמן מהפתילה ודאי הוי פסיק רישיה ואסור כמכבה בידים.

ז. חתיכות חלב או שעה המונחים בנר מותר לקחת אחת מהחתיכות המרוחקות מין הפתילה ואף שגורם ע"י זה כיבוי שאינו מותר אלא במקום הפסד כמבואר בסי' של"ד סעיף כ"ב, שאני שם דכשתגיע האש לשם מתכבה ממש אבל כאן רק מונעו מלשרוף מותר גם להרא"ש שאוסר גרם כיבוי. כ"כ היש"ש בפ"ב דביצה סי' כ"ח. מ"א ס"ק ה'. אבל בט"ז ס"ק ו' כתב מהג"א שיש ליזהר גם בזה אבל סיים דהעיקר שאין איסור בזה. מ"ב אות ט"ו.

ט. ואפי' באותו נר עצמו.

י. ולהרשב"א אם להרבות אורה מותר, אבל אם עושה כדי לקרב הכיבוי אסור. ולפ"ז מה שהביא הב"י מהר"ן דמותר איירי בלהרבות אורה. והרמ"א שכתב מהר"ן אפי' כדי שיכבה לא דיקדק, כ"כ המ"ב בביאור הלכה. כה"ח אות ט"ל, וא"כ יש להחמיר לכתחילה.

עין משפט ד. אור"ח סימן תקיד פ"ד

ה. נר שכבה ורוצה להדליקו בו ביום^ב, מותר לחתוך ראש הפתילה ל כדי שיהיה נוח לידלק.

הגה: שיורי שמן ופתילה^מ מותרין אפי' ביו"ט שאחר השבת או בשני ימים דר"ה.

עין משפט ה.ו. אור"ח סימן תקיד פ"א

א. אסור לכבות דליקה ביו"ט^נ, אפי' אם רואה ביתו נשרף^ו אם אין שם סכנת נפשות^ז.

א. ב. אין מכבין העצים שהדליק לצורך אוכל נפש אפי' כדי שלא יתעשן הבית^פ או הקדירה^צ.

כ. אבל לתקנו מיו"ט לחבירו אסור.

ל. ואין בזה משום תקון מנא, ב"י בשם תוס' והרא"ש. ואפשר דבכלי אסור לחתוך הפתילה. מ"א ס"ק י"א. וכמ"ש בסעיף יו"ד, ומ"מ יזהר לחתוך רק הפחם שבפתילה.

מ. ולכתחילה טוב להחמיר. ועכ"פ יראה להדליק הפתילות מצד השני. מ"ב אות כ"ט.

נ. מגמ' ביצה ו' ורמב"ם פ"ב, דלא התירה תורה אלא הבערה שא"א לעשות אוכל נפש זולתה, ובה אמרינן מתוך שהותרה לצורך הותרה ג"כ שלא לצורך. אבל כיבוי, אב מלאכה הוא ונשאר באיסורו כמו בשבת. ועיין בסי' רע"ח ובכף החיים שם אות א'-ב' על איזה כיבוי חייב.

ס. ואפי' לא יהיה לו בית אחר לאכול בו אסור לכבות, כך היא דעת מר"ן השו"ע שפסק כהרי"ף והרמב"ם, אבל הרמ"א מתיר באין לו מקום אחר לאכול שם.

ע. דאז אפי' בשבת מותר, מגמ' ביצה כ"ב ע"א, ב"י.

פ. אבל מותר לו להשליכן בחוץ ואם כבתה כבתה שהרי אין כוונתו לכבותה. לבוש.

צ. ואין זה צורך אוכל נפש דאין הכיבוי מסייע כלום לאוכל אלא מונע ההיזק ע"י הכיבוי, והגם שהתירו מכשירי אוכל נפש שא"א לעשותן מאתמול דוקא באותן שהם קרובין יותר לתיקון האוכל. מ"ב אות ד'.

הגה: וי"א דוקא אם אפשר להציל הקדירה בלא כיבוי ק, אבל אם א"א אלא בענין שיכבה מותר לכבות ר.

וכן אם לא יהיה לו מקום לאכול שם ויפסיד סעודתו מותר לכבות השריפה בביתו, אבל משום הפסד ממונו אסור.

עין משפט ז. או"ח סימן שכח סעיף ט

ט. החושש בעינו ש ששותת ממנה דמעות מחמת הכאב, או שהיה שותת ממנה דם או ריר מחללין עליו השבת.

עין משפט ז. או"ח סימן תצו סעיף ב

ב. אין חילוק בין יום ראשון לשני אלא לענין מת ת, וכן לכחול בו את העין א.

הגה: וה"ה שאר חולי שאין בו סכנה.

ג. אע"פ שאסור ע"י ישראל בראשון לחולה שאין בו סכנה, ולכחול העין, ולהוצאת המת. ביום שני מותר אפי' ע"י ישראל ב, הוץ מיו"ט

ק. דהיינו שיכול לתת אותה על אש אחרת, או שיכול לעשות אש אחרת במקום אחר ויתננה שם. מ"ב ס"ק ב'.

ר. דזה צורך אוכל נפש ממש. מ"ב אות ז'.

ש. אף שאין מחללין על סכנת אבר כמ"ש בסעיף י"ז, עינו של אדם שאני ששורשי מאור העין אחוזים בטרפשי הלב, מגמ' ע"ז דף כ"ח ע"ב.

ת. משום כבוד המת. ט"ז ס"ק א'. ועיין בסי' תקכ"ו.

א. משום הצער שיש לו, אבל אם אין צער כלל אסור, כ"כ הב"ח והפר"ח.

והותר לכחול את העין משום צער אפי' בלי שינוי. מ"ב אות ה'.

ז. שן הכואבת ואינו נופל למשכב מותר לעוקרה ע"י עכו"ם ביו"ט שני, אבל לא ביום שני דר"ה. כה"ח אות כ"ה.

ב. דלא החמירו בו בשבות דרבנן. מ"ב אות ז'.

שני של ר"ה א ששני ימים קדושה אחת הם.

הגה: ודוקא שבות דרבנן דומיא דלכחול העין. אבל אב מלאכה אסור לישראל לעשותו ביו"ט שני אפי' לחולה שאין בו סכנה ד או למת.

עין משפט י. אר"ח סימן שכח סעיף יז

יח. חולה שנפל מחמת חוליו למשכב ואין בו סכנה, אומרים לעכו"ם ה לעשות לו רפואה ו, אבל אין מחללין עליו השבת באיסור תורה ז.

הגה: ה"ה אם יש לו מיחוש שמצטער וחלה ממנו כל גופו שאז אפי' הולך דינו כנפל למשכב.

יט. חולה שאין בו סכנה שנפל למשכב אין מחללין עליו השבת באיסור תורה, אפי' יש בו סכנת אבר ח. אבל לחלל עליו ע"י ישראל באיסור דרבנן בידים יש מתירין ט גם באין בו סכנת אבר.

ג. זה רק לענין לכחול העין, אבל לענין מת גם ביו"ט שני דר"ה מותר כמ"ש בסי' תקכ"ו סעיף ד'.

ד. ואפי' חלה כל גופו אם אין בו סכנה אסור. מ"ב אות ח'.

ה. ודוקא שצריך לרפואה בשבת עצמה, דחולה שאין בו סכנה עושין ע"י עכו"ם אפי' איסור תורה, אבל במיחוש בעלמא אפי' ע"י עכו"ם אסור. כה"ח אות צ"ז, וכמו בסעיף א'.

גם חולה שאין בו סכנה מאכילים אותו איסור דרבנן הקל קודם, עיין ביו"ד סי' קנ"ה. ו ה"ה אם חתך אצבעו או קיבל מכה בראשו אומרים לעכו"ם לקשור עליו תחבושת.

ו. וה"ה שאר צרכיו כגון לבשל ולאפות לו.

ז. היינו ע"י ישראל, כי אם בחולה שיש בו סכנה, או פ"נ, מחללין ע"י ישראל, כה"ח אות ק"א.

ח. היינו באברים שאין בהם סכנת הגוף. כה"ח אות ק"ב.

ט. אפי' בדבר שיש בו משום שחיקת סממנים אפ"ה יש מתירין, ט"ז ס"ק ח'. ובידים היינו בלא שינוי, כה"ח אות ק"ג.

וי"א דאם יש לו סכנת אבר עושיין אפי' איסור תורה ואם אין סכנת אבר אין עושיין ע"י ישראל כלל אפי' ע"י שינוי.

וי"א דאם אין בו סכנת אבר עושים בשינוי^כ, ואם יש בו סכנת אבר עושיין אפי' בלא שינוי.

וי"א אפי' יש בו סכנת אבר^ל אין עושיין לו דבר שהוא נסמך למלאכה מן התורה^מ, ודברים שאין בהם סמך מן התורה עושיין אפי' אין בהם סכנת אבר.

ודברי הסברא השלישית^נ נראין.

הגה: מותר לומר לעכו"ם לעשות תבשיל לקטן שאין לו מה לאכול^ס, דסתם צרכי קטן כחולה שאין בו סכנה דמי.

י. והיינו נפל למשכב או שמצטער כ"כ עד שחלה כל גופו, אבל כשיש סכנת אבר אפי' אינו חולה כל גופו מותר לעשות לו איסור דרבנן ע"י ישראל לסברא זו, והיא דעת הר"ן ועיין במ"א ס"ק י"ב.

כ. היא דעת הרמב"ן, דבחולה שאין בו סכנה אפי' לאבר אחד אסור ע"י ישראל כי אם בשבות שיש בו שינוי ונעשה כלאחר יד, ט"ז ס"ק ז'. וזוהי הסברא השלישית שהסכים עליה מר"ן השו"ע, כה"ח אות ק"ז.

ל. זו דעת הרמב"ם כפי' פי' הב"י, ט"ז ס"ק י"א.

מ. כמו לכחול העיין שאסור מפני שהוא ככותב, או לעשות שום רפואה שיש בה חשש שחיקת סממנים, אבל שבות שאין עיקר למלאכה וסמך מן התורה כגון להעלות ולהחזיר השבר שאין דבר זה נעשה ע"י סממנים מותר אפי' ע"י ישראל, ב"י.

נ. שהיא דעת הרמב"ן כ"כ הט"ז בס"ק י"ב והמ"א בס"ק י"ד, ודלא כהב"ח דפירש שהכרעת מר"ן כדעת הרמב"ם, כה"ח אות ק"י, וה"ה ע"י עכו"ם מותר לכ"ע, הגר"א. ואם א"א ע"י שינוי או ע"י עכו"ם מותר לעשות כדרכו, ח"א, כה"ח אות קי"א.

ס. ואם אינו רוצה לאכול אוכל זה אלא ע"י אמו מותר, דאין באוכל שבישלו גוי אלא משום מוקצה.

 ולפ"ז מותר להאכיל דבר מוקצה לחולה שאין בו סכנה, דקטן ג"כ הוי כחולה שאין בו סכנה, וכ"כ בשו"ת הרמ"א סי' ה', ומותר ג"כ לתת לרופא דיו וקולמוס ונייר לכתוב וציפט לחולה שאב"ס כשא"א ע"י עכו"ם, ואם אפשר יעשה ע"י שינוי, כה"ח אות קי"ד.

הגה: כשעושה העכו"ם מותר לחולה **ע** לסייעו קצת דמסייע אין בו ממש.

עין משפט כ. **או"ח סימן שכח סעיף יז**
עיין לעיל עין משפט י

עין משפט ל **או"ח סימן תצו סעיף ב**
עיין לעיל עין משפט ח

דף כב:

עין משפט א. **או"ח סימן שלז סעיף ב**

ב. ג. אסור לטאטות בשבת **פ** אלא **א"כ** הקרקע מרוצפת **צ**. ויש מתירין אפי' אינו מרוצף **ק**.

הגה: ויש מחמירין אפי' במרוצף **ר**, וכן נוהגין ואין לשנות, מ"מ ע"י עכו"ם מותר **ש**, וה"ה ע"י כנף אווה הקלים או בגד **ה** או מטלית ואינו משוה

ע. ה"ה לאחר, ולא דוקא חולה ובלבד שבלי הסיוע שלו היה עושה העכו"ם המלאכה, ט"ז ס"ק י"ג.

פ. דמזיז עפר ומשווה גומות, והיש מתירין ס"ל דהו"ל דבר שאין מתכוין ולא הוי פ"ר, ב"י ומ"א ס"ק ב', אבל האוסרים ס"ל דהוי פסיק רישיה.

צ. שאין אשווי גומות במרוצף.

ק. וילענין הלכה כתב הב"י כיון שהרמב"ם והרא"ש מסכימים לאסור לטאטות ריצפה שאינה מרוצפת הכי נקטינן, אלא במקום שפשט המנהג להתיר אין למחות בהם בדבר דרבנן, ובקרקע מרוצפת נוקטים לכתחלה להתיר, אך מנהג בני אשכנז להחמיר גם במרוצף. כה"ח אות י"ב.

ר. כי יש גומות וחריצים גם בין האבנים והמרצפות, או דגזירה אטו מקום שאינו מרוצף, ב"י.

ש. דפסיק רישיה ע"י עכו"ם מותר, כה"ח אות י"ד, וביש"ש פ' ב' דביצה סי' ל"ג אוסר אפי' ע"י עכו"ם במקום שנהגו איסור. מ"א ס"ק ד', והא"ר כתב דהעיקר כהרמ"א.

ת. והב"י תמה דמאי שנא בגד והרי משוה גומות וה"ה בנוצות אווה משוה גומות, וא"כ לב"י באינו מרוצף אסור גם במטלית או בגד או נוצות אווה. כה"ח אות ט"ז.

גומות מותר.

הגה: אסור להבריח הבגדים ^א במברשת שלא ישתברו הקיסמין ^ב שלה.

אור"ח סימן תקב פעיף א

א. לכבד הבית ביו"ט כדינו בשבת כך דינו ביו"ט ^ג. ועיין בסי' של"ז.

אור"ח סימן תקיא פעיף ד

ה. אין מפזרין מיני בשמים על הגחלים ביו"ט ^ד בין להריח בהם בין לעשות ריח טוב בבית או בכלים ^ה, אבל אם עשה כדי ליתן ריח טוב

בפירות למתקן לאכילה ^ו מותר אפי' אם מפזרן על גבי גחלת של עץ ^ז.

א. היינו אפי' בענין שמותר לנער הבגד, כגון שאין מקפיד עליו כמ"ש בסי' ש"ב.

ב. וְהַמֵּאָה בַּסֵּק ה' כתב דאפי' ישברו אין בזה איסור תורה, ואפ"ה אסור בפסיק רישיה. ולפ"ז אסור לטאטות גם במרוצף שמא ישברו אלא א"כ בעצי דקל תמרים שאינם נשברים, כה"ח אות י"ז.

ג. וכמדומה שנהגו היתר לטטות הבית ביו"ט שיש מתירין אפי' בשבת ובפרט בבתיים היום שמרוצפים או מצופים בקרשים שאין חשש שישווה גומות, והגם שהרמ"א מחמיר גם במרוצף כמבואר בסי' של"ז מ"מ דעת מר"ן השו"ע אם הקרקע מרוצף מותר לכבד ולטטות הריצפה אפי' בשבת. כה"ח אות א'.

ד. דאין זה אלא למפונקים וזה לא שוה לכל נפש, רש"י ביצה כ"ב ע"ב. ועיין בכה"ח אות ל"ה מה שכתב להאריך בענין עישון ביו"ט למי שלא מורגל בו אסור. והיום שישנה מודעות שזה מזיק והרבה נמנעים וגם מפסיקים מלעשן משום סכנת הבריאות א"א לומר שזה שוה לכל נפש וקרוב הדבר לאסור גם לנוהגים לעשן בימות החול. ועוד כתב דאסור למלאות הניירות בטבק ביו"ט ולהדביקם משום מתקן מנא.

ה. וגם הבערה שהותרה שלא לצורך מ"מ לא הותרה אלא א"כ יש בה צורך יו"ט וצורך זה הוא שוה לכל נפש. כה"ח אות ט"ל.

ו. ואפי' שהם ראויין לאכילה אלא שרוצה למתקן יותר מותר. ב"י מ"א ס"ק י'. מ"ב אות כ"ד.

ז. דאין כאן איסור משום מכבה, דבדבר השוה לכל נפש הוי כאוכל נפש ומותר. ט"ז ס"ק ז'. מ"ב אות כ"ה.

הגה: אסור לשפוך בושם על הבגדים משום שמוליד בהם ריח ^ה.

או"ח סימן תעו סעיף א

א. א. מקום שנהגו לאכול צלי בליל פסח אוכלים, ומקום שלא נהגו אין אוכלים גזירה שמא יאמרו בשר פסח הוא ^ט.

א. ב. בכל מקום אסור לאכול שה ^י צלוי כולו כאחד בליל פסח, משום שנראה כאוכל קדשים בחוץ, ואם היה חתוך או חסר בו אבר ^כ הרי זה מותר במקום שנהגו לאכול צלי.

הגה: ולא יאכל ולא ישתה הרבה יותר מדאי כדי שלא יאכל האפיקומן על

ה. המ"מ בפ"א, ואע"ג דמותר למלול בשמים להריח בהם כמ"ש בס"י שכ"ב סעיף ה', שאני התם שיש כבר ריח רק ע"י המלילה הוא מוסיף ריח. מגמ' ביצה כ"ג ע"א. מ"א ס"ק י"א.

ו. מ"מ אין ללמוד שאם יש ריח בבגד כבר שמותר להוסיף ג"כ ריח עליו דזה אינו, דבשמים הריח שם רק שמוסיף במלילתו שיצא הריח משא"כ בבגד כל תוספת ריח אסור כי זה ריח חדש שלא היה שם. מ"ב אות כ"ו. מ"א ס"ק י"א. ויתכן שכשמוזג את המים על הדבר הנותן ריח אין בזה איסור לכו"ע.

ז. אתרוג שהיה מונח על הבגדים ביו"ט ונטלו משם מותר להחזירו עליהם ביו"ט, אבל לשים אותו מתחילה עליהם ביו"ט אסור משום מוליד ריחא בבגדים.

ח. ה"ה דאסור לתת מי בושם במים משום מוליד ריחא במים. ט"ז ס"ק ח', ויש מתירין ולענין דינא אם נותן המי ורדים להוליד ריחא אסור, אבל אם נותן על ידיו כדי להריח בבושם ואינו מתכוון להוליד ריחא מותר, כך העלה בכף החיים סי' קכ"ח אות מ"ד, מרב פעלים ע"ש.

ט. ממשנה פסחים נ"ג. ומקום שנהגו שלא לאכול צלי גם בליל ט"ו באייר אסור לאכול צלי וטעם אחד להם, ובאשכנז נהגו שלא לאכול צלי. כה"ח אות א'.

גם במקום שנהגו לאכול הצלי שמניחים בקערה אין אוכלים אותו בלילה. כה"ח אות ג'. גם במקום שנהגו שלא לאכול י"א דוקא בלילות ולא ביום, ויש נהגו גם ביום וגם בלילה בב' ימים ראשונים של פסח, בשלו ואח"כ צלאו אסור במקום שנהגו איסור משום מראית העין. מ"א ס"ק א'.

י. אבל עגל במקום שנהגו היתר אפי' צלוי שלם מותר. ר"ח.

כ. שנחתך אבר אחד מגופו קודם צליה.

אכילה גסה ל, או אם ישתה הרבה ישתכר וישן מיד מ.

אור"ח סימן תקיא פעיף ד

עין משפט ב.ג.

עייך לעיל עין משפט א

ל. והגם שהפסח נאכל על השבע, מ"מ בעינן מתאוה לאכול קצת, כ"כ הב"ח. וזו אכילות הן, א' מתאוה לאכול מעט מצוה מן המובחר. ב' שאינו מתאוה אבל אינו קץ במזונו יוצא ידי חובה אבל לא מן המובחר ובאיסורין חייב בכה"ג. ג' בקץ במזונו לא יצא ידי חובה ובאיסורין בכה"ג פטור. כה"ח אות י"ז. מ. והיינו שלא יוכל לגמור ההלל או ישן, ותניא בתוספתא שחייב אדם לעסוק בהלכות פסח כל הלילה. כה"ח אות י"ט.